

Дидактическа задача: Прочетете текста и го преразкажете подробно от името на артилериста.

АКУЛАТА ЛЕВ ТОЛСТОЙ

Нашият кораб стоеше на котва край африканския бряг. Денят беше прекрасен, от морето духаше прохладен вятър, но привечер времето се промени: стана задушно и сякаш от запалена пещ към нас се носеше горещият вятър от Сахарската пустиня.

Пред залез слънце капитанът излезе на палубата и извика:
— Къпете се!

За една минута матросите наскочаха във водата, спуснаха в нея едно корабно платно, привързаха го и в платното направиха къпалня.

На кораба с нас имаше две момчета. Момчетата първи скочиха във водата, но в платното им беше тясно и те намислиха да плуват в надпревара сред открито море.

Двете момчета като гуцери се протягаха във водата и с всички сили заплуваха към мястото, където беше бъчвичката над котвата.

Едното от момчетата отначало изпревари своя другар, но сетне почна да изостава. Бащата на момчето, стар артилерист, стоеше на палубата и се наслаждаваше на синчето си. Когато синът почна да изостава, бащата го окуражи:

— Не се предавай! Понапъни се!

Изведнъж някой извика от палубата: „Акула!“ и всички видяхме във водата гърба на морското чудовище.

Акулата плуваше право към момчетата.

— Назад! Назад! Върнете се! Акула! — закрещя артилеристът.

Но децата не го чуваха, продължаваха да плуват, смееха се и викаха още по-весело и по-силно от преди.

Артилеристът, бледен като платно, гледаше, без да помръдне.

Матросите спуснаха лодка, хвърлиха се в нея и като огъваха веслата, се понесоха с всички сили към момчетата, но бяха още далеч от тях, докато акулата беше приближила на двадесет крачки.

Момчетата отначало не чуваха какво им викат и не виждаха акулата, но едното от тях се огледа и ние чухме пронизващ писък, а децата заплуваха в различни посоки.

Този писък сякаш събуди артилериста. Той се откъсна от мястото си и се втурна към оръдието. Обърна дулото, прилегна към оръдието, прицели се и хвана фитила.

Всички, които бяхме на кораба, примряхме от страх и зачакахме какво ще стане.

Чу се гръм и видяхме, че артилеристът падна до оръдието, като закри лицето си с ръце. Какво стана с акулата и с момчетата, не видяхме, защото за минута димът забули очите ни.

Но когато димът се разнесе над водата, от всички страни се чу отначало тих ропот, постепенно този ропот се усили и най-сетне се разнесе силен радостен вик.

Старият артилерист откри лицето си, стана и погледна към морето.

Върху вълните се люлееше жълтият корем на мъртвата акула.

За няколко минути лодката доплава до момчетата и ги докара на кораба.